

Nasmeh in veselje

Nasmehniti se, ker se smehlja Bog, nasmehniti se, ker so moje napake zabavne, nasmehniti se, ker drugi to potrebujejo. To so trije nasmehi, ki so značilni za kristjana.

30. Avg. 2015

“Oznanjevalec evangelija ne bi smel biti žalosten, kakor da bi bil na pogrebu.”^[1] Te izzivalne besede papeža Frančiška niso zgolj običajna šala. Podoba o tem, da kristjani izgledajo žalostni, ni nekaj novega: “Morali bi peti lepše pesmi, da bi se

od njih naučil verovati v njihovega Odrešenika! Njegovi učenci bi morali dajati videz, ki je bolj podoben odrešenim,"[2] je zapisal Nietzsche.

Ampak, kako naj se človek smehlja, ko pa so skrbi, delo, majhne neprijetnosti in velike bolečine tako resne v njegovem življenju?

Prvi nasmeh je temeljnega pomena: "Ta, ki prestoluje v nebesih, se smeje,"[3] pravi Sveto pismo. In nadalje: "Gospodovo veselje je vaša moč."[4] To je božji nasmeh. Veselje, s katerim Stvarnik gleda na vsako ustvarjeno bitje, je trden temelj vedrosti in miru za vsakogar izmed nas. Toda, ali ni nespoštljivo misliti, da se Bog, Gospodar veseljstva, smehlja? "Bog nas mora imeti toliko bolj rad, kolikor se zanašamo na njegov humor," je izjavil nek literarni junak, ki ga je ustvaril Ray Bradbury. "Nikoli si nisem predstavljal Boga kot humorista," mu odvrne sogovornik.

Odgovor pa je presunljiv: "On, ki je ustvaril kljunaša, kamelo, noja in človeka? Ah, dajte no!"

Drugi nasmeh je nasmeh, s katerim gledam na samega sebe. Pri tem ne pozabim na svojo človeškost, na svoje meje, ki niso nujno pomanjkljivost in jih ne gre jemati preveč resno. Moj Stvarnik me ima rad takšnega, kakršen sem, kajti če bi hotel, da sem drugačen, bi me ustvaril drugačnega. "Znati videti tudi zabavni vidik življenja in njegovo veselo razsežnost," je nekoč rekel Benedikt XVI., "ter ne jemati vsega na tragičen način — to se mi zdi zelo pomembno in rekel bi, da je tudi potrebno za mojo službo. Neki pisatelj je dejal, da angeli lahko letijo, ker se ne jemljejo preveč resno. In tudi mi bi morda lahko leteli malo več, če ne bi samim sebi pripisovali tolikšne pomembnosti." [5]

Nasmeh je dejanje ponižnosti, to pomeni, da sprejemam samega sebe in svoje lastnosti ter živim, kjer se nahajam, v blaženem miru. Brez da bi samega sebe jemal pretirano resno, kajti "resnoba ni krepost. Trditi, da je resnoba grešna, bi bilo sicer krivoversko, ne pa ravno nespametno. Drseti v resnobnost je naravno, ker ne zahteva nobenega truda. (...) Svečanost se zliva s tokom narave, smeh pa je skok. Lahko je biti težak, težko pa je biti lahak. Satana je pogreznila sila težnosti. "[6]

Tretji nasmeh je posledica prvih dveh. To je nasmeh, s katerim sprejemam ljudi, ki jih srečam mimogrede, ter osebe, s katerimi živim in delam. Na prijazen način in brez da bi preveč resno jemal morebitne zmote ali domnevne nevljudnosti. Z veselim obrazom. Ko je Mati Terezija iz Kalkute prejela Nobelovo nagrado, je na podelitvi presenetila občinstvo s takšnim

povabilom: "Vedno se nasmehnite svojim domačim. Podarjajte drug drugemu svoj čas v družini. Podarite si nasmeh."

"Človekova obleka, smeh njegovih zob in njegov korak razodevajo, kaj je,"[7] nas uči Sirah. Nasmeh je resnično lahko značilno znamenje dobrega kristjana.

Carlo de Marchi

.....

[1] Frančišek, *Veselje evangelija*, 10.

[2] F. Nietzsche, *Tako je govoril Zaratustra*.

[3] *Ps* 2,4.

[4] *Neh* 8,10.

[5] Bendikt XVI., *Pogovor na Radiu Vatikan*, 13. 8. 2006.

[6] G. K. Chesterton, *Pravovernost*.

[7] *Sir* 19,30.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/nasmeh-in-veselje/](https://opusdei.org/sl-si/article/nasmeh-in-veselje/) (5. Mar.
2026)